

קונפליקטים אלה שהביאו מדי פעם למרי... בות בין נויפלד לבין הוריו, הגיעו לנקודת משבר בתקופה שליו הפסיק את לימודיו. הוא עצמו הביא כמה גירסות לצעד זה. פעם טען כי עשה זאת בגלל חבר עמו גר בחדר, אחרת תיאר כמפלצת, ושגבלו קיבל אולקוס. בפעם אחרת טען שהכל נבע כתוצאה מעייפות נוראה שירדה עליו.

★ ★ ★

46 דירות ב־6 שנים

שש שנות ישהותו בירושלים החליף לוי נויפלד, לפי מגיניו הוא, לא פחות מאשר 46 דירות. תמיד ובכל מקום היה לו משהו נגד מקום מגוריו, משהו שלובדיו הפריע לו להתרכז בלימודיו. פעם היה זה מזג-האוויר, בפעם אחרת השכנים ובפעם נוספת צורת החלון בחדר. באחת הדירות אף החליט שהמקום המתאים ביותר ללימודיו הוא דווקא חדר-האמבטיה. לוי עצמו הסביר פעם חופפה זו: "איני יכול להמצא במקום שאינו סגור. זה נשאר לי כנראה מתקופת המלחמה, כשרק במקום סגור לגמרי הייתי מרגיש את עצמי בטוח". כשהרגיש כי עובר עליו משבר נפשי חמור ניסה בכל כוחותיו להשתלט על עצי מו. הוא עזב את בית הוריו מאמציו ועבר לגור כדיר משנה בקירבת-מקום. הוא החליט להתמסר אך ורק ללימודיו, אלא שלא הצליח להתרכז. תחת זו היה מסתגר כמעט בכל שעות-היום בבית, קורא המון אבל ב־נושאים שלא נגעו ישירות ללימודיו.

הדבר הנורא ביותר עבור נויפלד היה שלא יכול היה להסביר, בעיקר, להוריו-מאמציו את הסיבה מדוע הפסיק את לימודיו. לעיתים היה נתקף בהתקפות מוזרות. בוקר אחד קם כשעניו תפוחות מדמעות והתייחס כילד: "נעשיתי בול-אדם".

לגביו היתה כמושג זה משמעות גדולה. כי נויפלד ראה את עצמו תמיד כמי שנועד לגדולות — הוא שאף בכל ליבו ובכל הכינות לסייע לאנשות. השקפותיו היו קרובות לדעות קומוניסטיות. במשך תקופה ארוכה חיבר ספר, שמקולם לא סיים אותו. היה זה סיפור אודות צעיר בשם משה, הנוסע להודו כדי לחפש את תכלית חייו ומוצא אותה בסיוע לאנשים. נויפלד עצמו תיכנן לנסוע להודו בתום לימודיו ולעבוד כרופא. אלא שחלומותיו התנפצו מול המציאות. הוא נוכח לדעת שלא יהיה מסוגל לבצע את כל הדברים שהלם עליהם. כתב נויפלד באחד ממכתביו: "אני מרגיש שלא אוכל להגיש לעולם את מה שהייתי רוצה להעניק לו. הפתרון אם כן הוא להסתלק מהעולם". כתוצאה ממשבר זה שהביא את נויפלד למצב נירוסטי חריף, התערערה גם בריאותו הגופנית, שהיתה לקויה גם בלאו הכי מאז נסע בתאונה באנג'הירכיים שלו בעת שרוי חו הצבאי, שחרר מהצבא כעבור תקופה קצרה של שרות. גם טען זה הציק לו. "לי אסור להיות חולה!" מצב זה כתוצאה מכך החל לטפל בעצמו. לקח תרופות על דעת עצמו נגד חלוליו ועצביו.

★ ★ ★

"הם קילקלו את הכר"

אמוצע אותה תקופה של משבר נסעו הוריו המאמצים של נויפלד לחו"ל, השאירו לו את הדיירה שלהם ברמת-יציחק. אולם השכנים מהירו להזעיק אותם חורה ארצה, בספרם להם כי ארע ללוי דבר איום. ההורים חזרו במפתיע, מצאו כי נויפלד הפך את הבית על פיו.

לוי נויפלד נפגע עד עמקי ליבו כתוצאה מכך. הוא תלה את האשמה בהוריו שחזרו במפתיע. רצייתו לסדר את הכל ולהכין להם דירה למופת. אבל הם קילקלו את הכל כשחזרו לפני המון. בריב שפרץ כתוצאה מכך הטיח לוי כלפי הווג קרביץ: "כן, אני יודע! אתם אוהבים רק את יהודה!"

כעבור מספר חודשים, בעיקר בהשפעת הרורים, הגיע לוי נויפלד למסקנה כי הוא צריך לעבור טיטול פסיכיאטרי. התגלו אצלו זימנים מובהקים של פאראנויה. תמיד היה דמה לו שאנשים נטלים אליו, ושמשאימים אותו בגלל דברים שאינו אשם בהם. כך נכנס נויפלד למחלקת-העצבים בבית-החולים תל-זשומר.

גם בבית-החולים לא החזיק נויפלד נצמד בתום חודש וחצי, בו לא הוציא את ראשו מחיבתו בו שכב, בגלל הסגר שכפה על עצמו. שם קיבל טיפול בזריקות ותרופות, יצב את בית-החולים באמצע הטיטול. תקופה מסוימת אחר-כך נראה נויפלד שקט וזורי-זאלי, אלא שהתחיל למצמצם בעניני בצורה עצבנית, דבר שלא היה בו קודם לכן. לפי דעת הפסיכיאטרים של המשטרה ש-

בליל שבת זה אתה תבחר את המלכה

הקהל שהצטופף כרחובות תל-אביב לא האמין למראה עיניו, ועוד פחות למישמע אוניויו. על שתי מכוניות, אחת חדשה ומהיר דרת, השניה טראנסה עתיקה, ישבו שש חתיכות משגעות, שאחת מהן השמיעה סר-נאדה מעוררת בחצוצרה. חמש מן השש לבשו מדים של שפנפנות. היו אלה המאר-חות הבריטיות של מועדון השפן הקטן ב-

תצלומים מאת אריה קרו

יפו. השישית היתה לבושה בביקיני — חד-וזה כץ החיפאית, לשעבר סגנית מלכת-המים. ההופעה המשעשעת, שגרמה לפסקי-תנועה, היתה תעמולה לאירוע החברתי הגדול, שייערך ביום שישי זה בבית-השחיה של תל-אביב: נשף בחירת מלכת-המים 1963, בחסות מערכת העונם הזה.

במרכז אירוע זה יעמד המיבצע, שהפך גם בשנים קודמות בחירה זו למאורע יחיד במינו בארץ: בחירה המונית מטעם הקהל עצמו. לכל כרטיס-כניסה מצורף פתקי-לפי-

16 המועמדות הסופיות בתחרות על החואר

מלכת המים '63

ממוספר, ואחרי מיצעד המלכות והראיונות האישיים, יבחר כל אדם בקהל במועמדת הנראית לו. המועמדת שתוכה למספר היקולות הרב ביותר תיבחר למלכה, שתי ה-באות אחריה יהיו סגניותיה. כן תיבחרנה שלוש מלכות אזוריות: נסיכות הים-התיכון, ים-תיגרת ויס-סוף.

ספירת הקולות תבוצע, לעיני הקהל, על-ידי ועדת-בחירות, שתיבחר בראשית הנשף מתוך הקהל עצמו. "אף פעם לא היה אוסף כזה של יפה-פיות בתחרות ישראלית!" התלהב השבוע פועל-הדפוס, כאשר הכין עמודים אלה ל-הדפסה. אם תסתכל בתצלומי המועמדות ב-עמודים הבאים, יתכן שגם אתה תצטרף לדעה זו.

למדו כל פרט ונקודה בחומר העצום ש-הצטבר אודותיו, נעוצים שרשי מחלתו של נויפלד בתקופה הקריטית של חייו, אותן שנות הילדות שבילה בתקופת הכבוש הנאצי בפולין, בסחד מתמיד מפני קלגסי הגסטאפו. אין ספק שגם בהתבגרו סבל מסיטוים נוראים ששרדו מאותה תקופה, אלא שהצליח לכבא סיטוים אלה ולהרחיק אותם. רק לעי-תים רחוקות ביותר היה מדובר על אותה תקופה ומוכיר את סיטויו. את הוריו לא זכר בכלל. בעצם, לא זכה אפילו אף פעם להתאבל עליהם. לפני שנלקחו למחנה-ההש-דה הם נפרדו ממנו ויותר לא פגש בהם. לא היה לו תאריך בו איבד את הוריו. אפילו את גילו לא ידע נויפלד. רק כש-התבגר ניגש לרופאים שיקבעו את גילו לפי בדיקת עצמותיו. הם קבעו לו גיל אבל לא בודאות מוחלטת: בין 27 ל-28 שנים. אך היה דבר אחד, אותו ניסה לוי נויפלד להסתיר בכל כוחו ושקשר אותו תמיד אל העבר. היתה זו העובדה שנויפלד למד וחי במשך שש השנים מכספי השילומים שקיבל עבור רצה הוריו ועבור שנות הסבל שעברו עליו תחת הכבוש הנאצי. יתכן וזה היה הגורם התת-הכרתי שלא איפשר לו לסיים את לימודי הרפואה שלו, למרות נאווניות, כושרו השכלי החריף ורמת-האינטליגנציה הגבוהה שלו. זה אולי גם המפתח למשבר שירד עליו בעקבות הפסקת הלימודים.

האיש שאהב מאכזי חלב

מכריו וכנו משפחתו של נויפלד מסרבים להאמין גם היום כי יש לו קשר כלשהו אל "רציחות העוויו". הם מאמרי-נים שהוא ימצא יום אחד ואו יתברר כי הוא אדם חולה שלא עשה רע לאיש. לסגן-ניצב שלום ירקוני, העומד בראש צוות מחפשי נויפלד יש השקפה אחרת. "אם הוא חי", טען ירקוני, "נמצא אותו במוקדם או במאוחר, אפילו אם ברח לחוץ-לארץ. לפי דעת הפסיכיאטרים שלו הוא חולה פאראנויה מסוכן לציבור, אם אמנם התאבד, יהיה זה הרבה יותר קשה למצוא אותו. אי-אפשר לסרוק כל מטר בארץ."

מה שמחוק את השקפת ירקוני כי נויפלד אמנם חי, הם עדויותיהם של מספר אנשים, שהכירו את נויפלד היטב, שסיפרו כי ראו את נויפלד בחדשים האחרונים ואף דיברו עמו. אותם אנשים טענו כי למרות שפגשו בנויפלד הרבה זמן אחרי תאריך העלמו, לא ידעו כי מחפשים אחריו. מישוה סיפר כי במשך תקופה ארוכה ראה את נויפלד כשהוא אוכל במסעדת תנובה ברמת-גן, דבר ההולם את אפיו, שכן העדיף תמיד מאכלי חלב. אלא שלמרות מאות העדויות המוסיות לזרזם אל המשטרה, ולמרות שבידי החוקר רים מצוי כל פרט מתולדות חייו של נויפלד, עדיין רחוקים חוקרי המשטרה מלהח-זיק אפילו קצה חוט כלשהו שיוביילם עליו. העובדה שברשותו נמצא נשק, מטילה עליו צל כבד של חשד. אולם תהיה זו טעות נוראה לשפוט את האיש לפני שנמצא וליחס לו האשמה ברורה בקשר ל"רציחות העוויו" אליהם מקשרים אותו.